

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

✦ MAJA ✦
OLIVE STREETIL

Romaan

Originaali tiitel:
Robyn Carr
The House on Olive Street
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Marja Liidja
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1999 by Robyn Carr
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E12451724
ISBN 978-9916-31-578-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Bonnalyn H. S. Carrile, armastusega

ESIMENE OSA

Üks

16. aprill

Fair Oaks, California

Elly tajus kohe, et miski on valesti, kuid kuna tema ei olnud naine, kes elab instinktide järgi, ei teinud ta midagi. Ta tõrjus tumeda halvaendelise tunde kõrvale ja sisendas endale, et närveerimise põhjuseks on tema vastumeelsus üllatuspidude suhtes. Ta hoidis käes toidupakki, mille Sable talle andis, ja seisis kuulekalt Gabby eesukse juurde viival jalgteel.

See oli Sable'i idee – üllatuspidu Gabby viiekümnenenda sünnipäeva tähistamiseks. Kuueteistkümnes aprill, järgmine päev pärast maksude tasumise tähtpäeva. Gabby oli Jäär. Kuid tal puudusid paljud sellele tähemärgile omased iseloomuvead. Ta ei olnud ei kõrk ega isekas ega võimutseja. Tal oli loomupärast vaprust ja harukordne elujanu. Gabby sai täna viiekümneseks – ta oli ilus, hoogne, erutav viiekümneaastane naine. Viiekümneene veel suuremate elusündmuste künnisel. Mitte loojangurajal. Elly, viiekümne kaheksane, ei olnud kahekümneseltki olnud nii nooruslik ega särtsakas.

Miski oli valesti.

Elly kuulis Sable'i kontsaklõpse suurtest kiviplaatidest jalgteel. Ka temal oli käes toidupoe kott. Auto pakiruumis oli veel kaks kotti, täis uhke šampanjabrantši jaoks vajalikku. Nad olid mõelnud

kohale tulla Gabby ärkamisajaks – kella üheteistkümne paiku hommikul. Praegu oli pool üksteist. Neil polnud üldse kavas varem siia jõuda. Gabby oli kogu elurõõmust hoolimata varahommikul kuri nagu ketikoer.

„Ära aja Daisyt haukuma,“ käsutas Sable sosinal, kuigi nad seisisid eesuksest mitme sammu kaugusel. „Me ei taha, et Gabby taipaks, mis toimub, enne kui ka teised on kohal.“ Teised olid Barbara Ann Vaughan ja Beth Mahoney. Nad moodustasid viiekesi lähedase väikese kirjanike rühma, kes said üksteiselt tuge, kriitikat, tööalaseid uudiseid, õnnitlusi ja mida kõike kirjastuste maailm neile kaela paiskas. Nende teosed olid erinevad, krimilugudest armastusromaanide ja kirjandusteaduseni. Gabby maja oli nende alaline kohtumispaik.

Daisy. See tähendas halba, mõistis Elly. Gabby üheksa-aastane kuldne retriiver niuksus ukse taga. See oli ainult hädine vigin. Aegajalt lisandus käpaga kraapimine; koer tahtis välja. See ei olnud tüüpiline. Kui Daisy kuulis, et ukse taga on inimesi, läks ta harilikult elevile. Ta oleks haugatanud viisakalt, kuid valjusti.

„Kuula,“ käskis Elly. „See on Daisy. Ta ei haugu.“

„Ta ilmselt saab aru, et siin oleme meie,“ pakkus Sable.

Elly pani koti jalgteele maha ja hiilis ukse poole. Daisy tundis neid oma kutsikaeast alates ja see polnud teda kunagi varem haukumast takistanud. Koer nuttis!

„Eleanor!“ sosistas Sable vihaselt. Ta astus kähku Elly juurde ja haaras tal varrukast kinni. „Tule ukse juurest eemale! Sa rikud kõik ära!“

„Miski on halvasti,“ ütles Elly valju häälega ja vajutas uksekella.

„Mida sa teed, tont võtaks?“

Koer ei hakanud ikka veel haukuma. „Kuulata,“ sõnas Elly. „Kas kuuled midagi?“

„Veel mitte, aga iga hetk kuuleme, kuidas Gabby tuleb ja kirub...“

„Daisy ei haugu ikka veel. Kuula, kui sabinas ta on. Midagi on halvasti.“ Eleanor hakkas oma hiigelsuurest õlakotist võtmeid otsima. Tema oli naistest ainuke, kel oli Gabby maja võti, mille ta sai aastaid tagasi, et käia maja üle vaatamas, kui Gabby oli linnast

ära sõitnud. Tal oli võti kogu aeg olemas, kuid mitte kunagi polnud olnud niisugust olukorda, kus seda oleks tulnud kasutada.

„Eleanor,“ oigas Sable. „Kurat võtaks. Sa rikud kõik ära. Mida sa oma arust teed?“

Elly helistas veel paar korda kella, kuid ei jäänud ootama. Ta pistis õige võtme lukuauku. Daisy tormas hooga uksest välja, sööstis kahest naisest mööda ega vaadanud tagasi. Välja vabadusse. Välja rohu peale. Ta vaatas süüdlaslikult selja taha, kui kükitas pissima mõne sammu kaugusel kõnniteest. Ilmselt oli ta olnud lõhkemas.

„Jessas,“ pomises Sable.

„Gabby?“ hõikas Eleanor majja. „Gabrielle? Gabby?“

„Arvatavasti magab ta veel,“ ütles Sable, kuid liiga lootusrikkalt. „Ei kuulnud läbi une uksekella ega hüüdeid. Täiesti tema moodi. Ta magab nagu...“ Sable katkestas oma lause.

Elly vaatas kortsus kulmul selja taha ja sisenes siis majja enne Sable'i. Daisy sööstis neist jälle mööda, nüüd vastassuunas, majja sisse. Seest kostis jutukõminat – see tuli telerist. Elly hõikas veel paar korda, kuid tasa, kahtlustavalt.

Nad leidsid sõbratari elutoast. Ta lamas diivanil, silmad kinni. Üks jalg oli põrandal ja paberikuhi süles. Tõenäoliselt käsikirja leheküljed. Mõne sammu kauguselt võinuks teda pidada magavaks tütarlapseks; ta oli hapra kehaehitusega, heleda näonahaga ja ta käharates mesikollastes juustes ei olnud halle salke peaaegu nähagi. Tema kõrval diivanilaua oli purk dieetlimonaadi, klaas vett ja pudelike aspiriinitablette. Selleks ajaks, kui nad sinna jõudsid, oli Daisy asunud oma kohale diivani juures ja valvas. Ta vaatas neile kurvalt otsa, nagu teaks.

Eleanor ahhetas ja tormas Gabby juurde, suur kott libises õlalt ja prantsatas põrandale, kui ta põlvitas. Ta puudutas meeleheitel olles Gabby laupa, Sable'i käsi oli tõusnud ja kattis suu, pilk väljendas suutmatust uskuda ja pea juba raputas eitavalt. Eleanor puudutas Gabby põski, kaela, käsi, ta pomises ikka ja jälle „Mu jumal, mu jumal, mu jumal“, siis „Oh ei, oh ei, ei, ei“, samal ajal kui jahmunud ja kohkunud Sable seisis tardunult ega peaaegu hinganudki. Elly lõpetas mõne hetke pärast Gabby puudutamise ja ajas end stoiliselt

sirgu. Ta pöördus Sable'i poole jäigalt nagu sõdur. „Ta on surnud, Sable. Ta on juba tükk aega surnud olnud.“

„Ei,“ sosistas Sable.

Elly noogutas tusaselt, sest selleks ajaks oli ta märganud, et tunneb lehka. Eleanor oli Gabbyga eelmisel pärastlõunal rääkinud; laip oli hakanud lagunema. Kuskil ei paistnud verd, kriimustusi ega sinikaid. See oli surma ja sellele järgnevate julmade muutuste lõhn.

„Mine õue tagasi,“ ütles Elly rahulikult. „Oota Barbarat ja Bethi. Ära lase neil sisse tulla. Ma helistan politseisse.“

„Politseisse?“

„Ta ei surnud vanadusse, Sable,“ lausus Eleanor katkeva häälega. „Mis on sinu oletus?“

Sable'i silmad löid löödult ja hirmunult kilama. Ta põimis käed ümber enda, et ei väriseks ega tunneks iiveldust. Mitte vastikus-, vaid õudusiiveldust. Tema armsaim sõbratar. Surnult otse tema silme ees. Sable ei suutnud vastata. Ta läks näost valgeks.

„Ära lange meeleheitesse,“ käskis Eleanor rahulikult, kuid kindlalt. „Ära tee seda. Pea veidi aega vastu. Tulen veidi aja pärast välja sinu juurde. Mine.“

Eleanor läks kööki ja võttis juhtmeta majatelefoni. Ta valis 911. Ta arvas, et mis ka polnud Gabby surma põhjus, ei olnud see mõrv... ja isegi kui oli, võis turvaliselt telefoni kasutada. Ta ei hoolinud eriti sõrmejälgedest ega muust niisugusest. Surma põhjus, oli ta juba otsustanud, ei olnud tapmine, pigem oli siin toimunud vargus. Elly suurim varandus oli praegu röövitud. „Jah, see tähendab, mu nimi on Eleanor Fulton ja ma läksin just võtmega sõbratari majja, kus leidsin, et ta... ta... on elust lahkunud. *Elust* lahkunud, ütlesin ma. Surnud. Juba mõnda aega, minu meelest. Ta on väga külm ja valge. Ma arvan, et see oli loomulik surm – vist südameatakk. Ma tahan öelda, et siin ei paista olevat märki mitte millestki. Ei, ei, ta on alles viiekümnene.“ Ta ei lisanud „tänašest päevast“. Ta märkas et Gabby automaatvastajal vilgub ägedalt tuli, mis teatab sõnumi saabumisest, kindlasti aitab see politseil otsustada, kui kaua tema armsaim sõbratar juba läinud on. Ta tahtis sõnumeid läbi mängida, kuulda

viimaseid Gabbyle öeldud sõnu, samal ajal kui sõbratar lebas diivanil ja suri õhtuste telesaadete ajal. Kas sünnipäevaõnnitlejad? Selle asemel andis ta aga politseidispetšerile aadressi ja palus, et nad ei käivitaks sireene. Kõik oli niigi halvasti ilma villkurite ja sireenideta.

Telefoni käest pannes mõistis ta, et käsi väriseb tugevasti. Ta toppis selle teise käsivarre alla nagu tüütu vana soki ja hingas sügavalt sisse.

Ta peab helistama Donile, Gabby eksabikaasale, kuid ta ei tee seda enne politsei saabumist. Võib-olla peab tema edastama surmateate ka lastele – Davidile ja Sarah’le –, ent mitte ilma Donita. Ta kannab hoolt, et Don räägiks oma lastega viisakalt, või Elly avaldab selle kohta füüsiliselt oma arvamust. Võib-olla lööb ta mehe nokauti, mida ta juba aastaid teha soovis. Gabby oli palju andestavam kui Eleanor.

Kuid enne kui nautida väljavaadet Don jalust maha lüüa, läks ta Gabby juurde tagasi. Ta vahtis alla surnu poole. Üle kahekümne aasta, mõtles ta meeleheites. Nad olid koos noored, kuigi Ellyl oli tunne, et tema ei ole iialgi noor olnud. Nad olid üle elanud asju, mis oleksid pidanud nad tapma. Teised – Sable, Barbara ja Beth – võisid armastada Gabbyt sama palju, kuid nad polnud temaga nii kaua koos olnud. Ei olnud koos temaga nii palju läbi teinud.

Eleanor tõstis oma raske koti maast ja heitis rihma õlale, enne kui hakkas selle seest taskurätikut otsima. Ta tundis, et silmad ja nina tilguvad, enne kui taipas, et nutab, ja pühkis lekkiva valu kokku nii hästi kui sai, toppides riidest rätikut prillide alla.

Gabby ei tundunud talle eriti rahulik – või kandis ta kadunule üle oma emotsioone? Kas ta näol oli kerge murekorts? Kas Gabby näkku olid hiljuti ilmunud need jooned, ilma et Eleanor oleks märganud? Lõpuks taipas ta, et ilme oli tingitud sellest, et Gabby näost oli kadunud värv, huuled olid tõmbunud kitsaks ja kuivaks. See oli nõrdima panev, et Gabby lahkus neist esimesena, ta oli südames neist kõige noorem. Kõik tuginesid kõiges temale. Ta lapsed vajasisid teda veel pööraselt ja Don, kellega nad viieteistkümne aasta eest lahutasid, sõltus temast pidevalt. Ja, taevas hoidku, Gabby isegi ei teadnud, kui väga Elly teda vajab. Võib-olla kurnasime ta ära, mõt-

les Elly. Aga ei. Gabby ei tundunud kunagi kurnatuna. Ega isegi väsinuna. Mitte kunagi.

„Tont võtaks,“ sosistas ta Gabbyle. „Mul oli tarvis sinuga veel nii palju asju ajada.“

Eleanori oluline iseloomujoon oli see, et tal puudus täiesti sentimentaalsus. Ta oli harva emotsionaalne ja kui oli, siis harilikult seoses millegi poliitilise või intellektuaalsega. See oli üks põhjusi, mis tegi temast suurepärase kirjanduskriitiku. Kuid Gabby leidmise tõttu tundis ta end ühtaegu kakskümmend aastat vanemana ning samal ajal haavatavana nagu murdealine tüdruk. Tegelikult ta ei nutnud eriti palju, vaid silmad läksid tahtmatult vesiseks. Tema hääl jäi kindlaks ja sõnad järsuks, kuid sisemiselt ta vabises. Ta polnud end iialgi nii nõrgana tundnud.